

ЗАГАДКИТЕ НА ЕНОЛА ХОЛМС

КНИГА ВТОРА

ДВУЛИКАТА ЛЕЙДИ СЕСИЛИ

НАНСИ СПРИНГЪР

Превод от английски език
Красимира Абаджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Case of the Left-Handed Lady*
Copyright © Nancy Springer, 2006
All rights reserved.

Превод Красимира Абаджиева
© Егмонт България, 2021
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Таня Симеонова
Препечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фрицьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2021
Тираж: 1000 бр.
ISBN 978-954-27-2603-6

На маўка му

ЗНАЕХ, ЧЕ ЩЕ УМРА...

Вървах и треперех от студ. И от страх. Бях нащрек.
Разсеях се за миг и усетих присъствието зад гърба си
твърде късно.

Лек шум, може би от стържене на кожена обувка в замръзналата кал, може би от настъпено камъче, може би злонамерен хрипкав гъх. Зейнах от ужас, рязко се обърнах и нещо ме сграбчи за врата.

Невидимо.

Ужасяващо силно.

Стискаше ме все повече и повече.

Не беше човек, а някаква зловеща, змиевидна примка, която се впиваше в шията ми. Не можех да мисля и гори не се пресегнах за камата. Пуснах фенера и сграбчих смъртоносното нещо – каквото и да беше то – с две ръце. Дишах едва-едва, мятах се от болка, исках да извикам, ала от устата ми не излизаше никакъв звук. Притъмня ми.

Знаех, че ще умра.

ЛОНДОН, ЯНУАРИ 1889

– НЯМАШЕ ДА ИЗПАДНЕМ В ТОВА УЖАСНО ПОЛОЖЕНИЕ, АКО НЕ Я БЕШЕ ПРИНУДИЛ ДА ОТИДЕ В ПАНСИОН! – заявява по-младият и по-високият от двамата мъже в стаята за дискретни разговори в клуба. Той е с остри черти и ястребов поглед, много слаб, почти мършав и прилича на черна чапла с лъскавите си черни боти, черни панталони и черен фрак.

– Драги ми братко, този остър тон не ти е присъщ – спокойно отвърща по-възрастният и по-пълният мъж, който се е отпуснал в марокенен фотьойл и гледа по-малкия си брат с леко повдигнати, рунтави вежди. Говори любезно и благонамерено, защото са в неговия лондонски клуб, пък и е в очакване на вкусния ростбиф за вечеря. – Няма съмнение, че наивното момиче е сред въртопа на този опасен град, че вероятно са я ограбили, а и още по-лошо, може да е вече с погубена чест, но това не означава, че трябва да се поддаваш на емоциите си.

– Но тя ни е сестра! – възмушава се високият слаб мъж.

– Не забравяй, че освен нея липсва и майка ни. Но ако само се лутаме като лисици в развъдник, едва ли ще ги намерим. – Големият брат сключва ръце върху издутата си като възглавница копринена жилетка и продължава с любимите си логически доводи: – Ако трябва да насочиш стрелите си към някого, то това е майка ни. Тя остави момичето да расте на произвола и да кара колело с три-четвърти панталони никърбокърс, а трябваше да я учи на стил и светски маниери. Рисуваше китки цветя по цял ден, а сестра ни се катереше по дърветата. Не забравяй, че нашата майка си присвои и всичките средства, предназначени за гувернантка, уроци по танци, представителни тоалети и така нататък и за капак заряза момичето.

По-младият крачи нервно и мърмори:

– На четиринайсетия ѝ рожден ден!

– Какво значение има дали е рожденият, или някой друг ден! Майка ни прояви безотговорност.

– Ти пък наложи волята си над отчаяното момиче, като ѝ нареди да напусне единствения свят, който някога е познавала, и който се е сринал в един-единствен миг.

– А как иначе би могла да стане шо-годе благопристойна млада дама? Това е единственият рационален начин! Точно ти ли не съзираш логиката!

– Логиката не е всичко.

– За пръв път чувам да го казваш! – Пълният мъж започва да губи самообладанието и любезния си тон, изправя гръб и опира подметките на ботите си (с безупречни гети!) в паркета. – Защо се ядосваш и вълнуваш толкова? Защо намирането на гръзката ни избягала сестра е по-различно от който и да е друг малова-

жен проблем?

– Защото ни е сестра!

– Но тя е много по-малка от нас! Та ти си се срещал с нея не повече от два пъти!

Чаплата с ястребов поглед най-сетне спира да снове.

– И един път щеше да е напълно достатъчно. – Резкият му, сприхав тон се е смекчил, ала той не поглежда брат си. Погледът му се рее отвъд дъбовата ламперия, някъде далеч в пространството или времето. – Тя ми напомня за мен, когато бях на нейната възраст – непохватна, тремава, с голям нос и издадена брадичка. Не се вмести в никакви...

– Какво говориш! – възразява големият брат. – Та тя е от *женски пол*! Интелектът ѝ е по-нисък и се нуждае от протекция. Не може да правиш сравнения! – Той свъсва вежди, но като всеки добър политик се овладява и подхваща убедено и със спокоен глас: – Ровенето в миналото няма да помогне и единственият рационален въпрос е как възнамеряваш да я намериш.

Високият мъж успява да си наложи да не рее поглед, фокусира остриите си сиви очи върху брат си и заявява:

– Имам план.

– Не съм и очаквал друго! Ще го споделиш ли, или...

Настъпва мълчание. Пълният мъж отново се отпусква във фотьойла и пита с тънка усмивка:

– Не може да не обвиниш всичко в мистериозност, нали, Шерлок?

Известният детектив свиwa рамене и отвърща със студения и сдържан тон на големия брат:

– Драги ми Майкрофт, засега няма причина да споделям с теб каквото и да е, но ако се наложи да ми помогнеш, със

сигурност ще те уведомя.

– Тогава защо си тук?

– Искан да дам воля на мислите си.

– Струва ми се, че мислите ти са подвластни на нервите. Доста си разтревожен.

– По-добре, отколкото да си безразличен. – Шерлок грабва шапката, ръкавиците, бастуна си и спира на вратата: – Лека нощ, Майкрофт.

– Драги ми Шерлок, пожелавам ти успех с цялото си сърце. Лека нощ!

ГЛАВА ПЪРВА

КАКВА БЕШЕ ИЗНЕНАДАТА МИ, КОГАТО ПРОЧЕТОХ ИМЕТО НА ВИЗИТ-
ката, която Джоду ми подаде на сребърен поднос!

Д-р Джон Уотсън, D.M.

Казах го на глас, за да се уверя, че не греша. От всички хора доктор Уотсън беше първият клиент в новооткрития (през януари 1889) в Лондон, а и в цял свят, единствен кабинет на експерт пердиторан, издирващ изчезнали неща и хора с помощта на науката.

Доктор Джон Уотсън! Джон беше популярно име, но Уотсън? При това лекар? Не можех да повярвам!

– Джоду, това наистина ли е *той*?

– Кой *той*, милейди?

– Нали ти казах да се обръщаш към мен с *госпожице Месхол*!

Всъщност какво можех да очаквам от момче, което се казваше Джодхпур (грешно записан в черквата като

Джоднер)! Може би майка му го беше кръстила в чест на бричовите за езда джодхпур? Момчето се впечатляваше от моите волани и ръкави буфон, та може би и затова се обръщаше към мен с „милейди“. Като мой слуга той трябваше да се държи почтително и никога да не му минава на ум, че аз съм едно обикновено момиче почти на неговата възраст. Не му позволявах да ме нарича „милейди“ най-вече заради неловките въпроси на хората.

Като внимавах да не говоря с акцента на принадлежащите към висшата класа, попитах:

– Нали каза на господина, че доктор Рагостин отсъства днес?

– Да, милей... Да, госпожице Месхол.

Табелата на кабинета гласеше: *Д-р Лесли Т. Рагостин*. Учените трябва да са мъже, нали? Докторът винаги отсъстваше, тъй като съществуваше само в ума ми и на визитките и афишите, които бях разнесла в магазини, бугки, сергии с плодове и университетски зали.

– Покани доктор Уотсън. Ще видя как мога да му помогна.

Джоди излезе, а аз си казах, че може и да не е умен, но видът му е изряден: копче до копче на сако като на паж, фестон по маншетите и ръбовете на панталоните, бели ръкавици и шапчица на райета, която приличаше на миниатюрна торта на няколко етажа. Тя пък за какво му беше? Така или иначе, всички униформи изглеждат абсурдно.

Седнах на дървения стол зад бюрото. Коленете ми трепереха толкова силно, че дори фустите ми шушкаха. Затворих очи, поех дъх и опитах да си представя мама, която все повтаряше: „Енола, ти ще се спра-

вяш много добре сама“. Внушението беше успешно и се успокоих.

Джоди въведе доктора и аз се представих:

– Доктор Уотсън, аз съм Ашли Месхол, секретарката на доктор Рагостин.

Станях и подадох ръка. Уотсън напълно отговаряше на представата, която имах от книгите му – солиден английски джентълмен, не особено богат, но безспорно добре образован, с червендалесто лице, добри очи и с леко предразположение към напълняване.

Надявах се той да ме вижда такава, каквато исках да изглеждам: обикновено работещо момиче с огромна брошка на гърдите, със също толкова грозни обици и с дрехи от евтин плат, имитиращи последните тенденции в модата и не по-малко абсурдни от униформа. Част от русите ми къдрици бяха изкуствени и вероятно бяха принадлежали на някоя дългочоса баварска селянка. С две гуми – почтено момиче, но не и от аристократично семейство. Може би с баща седлар или собственик на таверна. Девойка, която си търси съпруг. Ако създавах такова впечатление с помощта на брошката, на големия колкото кучешки нашийник гердан и очевидно добавените къдрици с госта панделки, то старанието ми да се преобразя бе напълно успешно.

– Рагвам се да се запознаем, госпожице Месхол – каза доктор Уотсън със свалена шапка. Подаде бастуна и ръкавиците си на Джоди и изчака да го покания да седне.

Посочих фотьойла и рекох:

– Заповядайте. Приближете стола до камината, че днес е много студено.

– Смразяващ студ. За пръв път виждам Темза толкова

заледена. Като пързалка е.

Той потри ръце и ги протегна към огъня. Въпреки усилията да затоплим стаята, тя беше студена и аз завиждах на госта за уютния тапициран стол. Преди да се установя в Лондон, студът и влагата не ме безпокояха кой знае колко. Тук беше друго – веднъж дори видях вкочанен просяк наред улицата.

Настаних се на неудобния гърбен стол и се загърнах още повече с шала. Ръкавиците без пръсти не топлеха и ръцете ми бяха замръзнали. Потрих длани и взех молива и бележника.

– Доктор Рагостин съжалява, че се наложи да излезе. Вие сте съдружникът на господин Шерлок Холмс, нали?

– Да – кимна докторът. – Тук съм от негово име.

Сърцето ми биеше толкова силно, че се опасях Уотсън да не го чуе. Защо ли – за добро или лошо – провидението го бе довело тук? Защо ли искаше да разговаря с единствения в света научен експерт пердиториан?

Дадох си вид, че ще записвам, и възкликнах с делово-любезен тон и разбира се, с присъщ на хората от средната класа акцент:

– О, така ли!

– Бих предпочел да разговарям лично с доктор Рагостин. Вярвам, че ме разбирате.

Усмихнах се.

– А вие, вярвам, разбирате, че той ми е възложил предварителната подготовка на срещите. Така нестигвам ценното му време. аз съм неговият официален представител. Не взимам решения вместо него, но често съм ушите и очите му. – Побързах да уточня пълномощията си, за да потуша присъщото на Уотсън него-

верие към нежния пол. После добавих с прегумишено ненаатрапващ се ласкателен тон: – Така както вие помагате на господин Холмс!

– Да, да... – неубедено отвърна доктор Уотсън. – Очите му излъчваха доброта, особено когато беше притеснен. – Работата е там, че съм тук по деликатен въпрос и господин Холмс не знае за посещението ми.

Брат ми не го беше изпратил?

Сърцето ми се сви и рекох с равен тон:

– Можете да разчитате на моята дискретност.

– Разбира се, разбира се. – Той беше доловил разочарованието ми и това като че ли го подтикна да излее вълненията на тревожната си гуша. Доктор Уотсън сграбчи гръжките на фотьойла и подхвана: – Вие несъмнено знаете, че живеех в една къща с господин Холмс в началото на превъзходната му кариера. Сега съм вече женен и общопрактикуващ лекар. Не се виждаме толкова често, както преди, ала забелязах, че от миналото лято е госта неспокоен, а през последните няколко месеца дори и разстроен. Не се храни редовно, не спи и това ме безпокои не само като негов приятел, а и като лекар. Отслабна, блег е, меланхолията му се засили и е госта раздразнителен.

Записвах прилежно всяка дума – уж за доктор Рагостин – и не вдигах глава, за да не издам учудването си, да не говорим за напирещите сълзи. Брат ми, това възмущение на хладнокръвно логично мислене, е разстроен?! Не се хранел и не спял. Не допусках, че е способен да изпитва такива дълбоки чувства. Най-малко към мен.

– Питам го многократно какво го безпокои – продължи доктор Уотсън, – но твърди, че няма проблеми. Вчера настоях за обяснение и той така избухна, че ня-

маше и следа от железния му самоконтрол и рационално мислене. Загрижеността ми към него ме подтикна към действие и най-напред се свързах с брат му Майкрофт Холмс.

Не биваше да забравям, че Ашли Месхол няма общо с брата на Шерлок Холмс, и затова се престорих, че не знам как да напиша името.

– Странно име, нали? – Уотсън го проодуктува буква по буква, както и адреса на големия ми брат. – След известно колебание Майкрофт Холмс ми сподели, че имат проблем с намирането на изчезналата им майка. Освен нея нямало следа и от малката им сестра. Били в неизвестност.

– Ужасно – промълвих с наведени очи, но напирашите ми сълзи веднага секнаха и дори ми идеше да се усмихна.

Така му се падаше на високомерния ми по-голям брат, който си беше наумил да ме превърне в изискана млада гама! Макар да ми беше трудно да придобия загрижено изражение – нали не знаех нищо за злочестите майка и сестра, – аз попитах с обезпокоен глас:

– Отвлечени ли са?

– Няма искане за откуп. Просто са избягали.

– Не може да бъде!

За капак изказах и предположението, че двете вероятно са заедно.

– О, не, не са. Майката изчезнала миналото лято, а дъщерята шест седмици след нея, тъй като отказала да отиде в пансион. Предполагам, че Холмс е разтревожен заради момичето, което е само. Ако беше с майка си, поне щеше да е в безопасност. Сестра му е още дете, но е заминала сама за Лондон.

– Казвате, че е дете? На колко години е?

– На четиринайсет. Майкрофт и брат му са се сдобили със сведения, че тя има достъп до значителни финансови средства. – Застинах в почуда и тревога – откъде знаеха за парите? – Опасяват се, че се облича и държи като млад, заможен господин.

Тези двамата бяха толкова далеч от истината! Никога не бих прибегнала до баналното театрално клише на жена, преобразена като мъж. Не че се бях ограничила единствено в ролята си на Ашли Месхол!

– Това би предположило уязвимост към лоши влияния, а и попадане в среда с лоша репутация – добави докторът.

Лоша репутация? Нямах представа за какво говори, ала старателно го записах.

– Вероятно Майкрофт и Шерлок Холмс имат основания да се тревожат.

– Да. Майката е запалена суфражетка, а, за съжаление, момичето не блестяло с кой знае каква красота.

– Колко жалко! – Погледнах Уотсън изпод изкуствения бретон и премигнах с изкуствените мигли. Бях променила цвета на цялото си лице с помощта на „неморалния“ руж, за да прикрия аристократичната бледност и за да му придам простонародна руменина. – Може ли да ни дадете снимка на момичето?

– Не разполагаме. Майката и дъщерята избягвали фотографите.

– Защо?

– Донякъде заради решимостта си да покажат, че не се поддават на прословутата женска суета – въздържна докторът и по доброто му лице за пръв път премина

сянка на раздразнение.

– Бихте ли ми казали имената им и бихте ли ги описали?

– Лейди Югория Верне Холмс и госпожица Енола Холмс.

Мама беше проявила галновидност и ми беше гала името Енола, като нарочно беше обърнала гумата alone – сама.

– Доколкото разбрах, момичето е лесно забележимо – много високо и много слабо – продължи Уотсън.

Стараех се да напълнея, но не успях заради супите от рибени глави и яхниите от овчи глави, които готвеше стиснатата ми хазяйка.

– ... с дълго лице, с възголям цицеронов нос и с изгледна брадичка...

Все едно описваше брат ми Шерлок, макар и по деликатен начин. Не можех да напълнея, но в бузите си гържах малки гумени подпънки, предназначени за друга част на дамското тяло, която не е прилично да споменавам. Заедно с подобните им в носа, те променяха формата на лицето ми и почти не приличах на себе си.

– ... с ъгловата фигура, лишена от женственост... Прегрочитала мъжки грехи и занимания, ходела с големи крачки и ако не я откриели в най-скоро време, щяла да се окаже завинаги лишена от достъп до светското общество.

Едва се сгържах да не се засмея и реших да сменя темата:

– А майката?

– На шейсет и четири е, но изглежда госта по-млада. Не била особено привлекателна, ала била упорита и с властен характер. Талантлива художничка, за съжаление, отгадена на борбата за така нареченото женско равноправие.

– О! И сигурно носи панталони?

Уотсън се усмихна на уж искреното ми неодобрение на

реформаторските идеи и отвърна:

– Вероятно да. Предпочитала практичните грехи в „рационален стил“.

– Имате ли някакви предположения къде може да бъде намерена?

– Не. Но знаем, че момичето е в Лондон.

Оставих молива и го погледнах.

– Доктор Уотсън, ще предам всичко на доктор Рагостин, но не мисля, че ще се заеме със случая.

Какво друго можех да кажа – та това беше моят първи клиент с невъзможната поръчка да намеря себе си!

– И защо би отказал?

Бях готова с отговора.

– Защото той не работи с посредници. Ще попита защо господин Холмс не е дошъл и...

– Холмс е твърде самовлюбен и горд. – Доктор Уотсън повиши тон, но не аз бях причината за раздразнението му. – След като не споменава *дори пред мен* причината за угнетеността си, как би могъл да я сподели с непознат?

– Непознат *колега* – осмелих се да уточня аз.

– Още по-лошо, защото би се почувствал унижен, ако излее душата си пред него. Извинете ме, госпожице... Ме... Мес...

– Месхол. – Повторих името си, но не можех да му обясня, че съм си го измислила. Фамилията ми Холмс се пише Холмес. Хрумна ми да обърна двете срички: мес+хол=месхол. Кой ли би се сетил?! Никой!

– Госпожице Месхол, не се засягайте, но кой е всъщност доктор Рагостин? Направих проучване и никой не е чувал за такъв учен! Дойдох само защото твърди, че е специалист по намиране на изчезнали хора.

– И не само хора.

– Не намерих някой, който да го препоръча.

– Докторът е в началото на кариерата си така, както някога е бил и вашият приятел. Между другото, той е запален последовател на методите на господин Шерлок Холмс.

– Наистина ли?

– Господин Холмс е идолът му и ще бъде много изненадан, когато разбере, че неговият герой не може да намери майка си и сестра си.

Доктор Уотсън се навее, сякаш фотьойлът му стана неудобен, и се покашля.

– Причината вероятно се крие в принципната незаинтересованост на Холмс към такива случаи. За него те са скучни и под нивото му. Вчера нагу главата на баронет Юстас Алистеър и лейди Алистеър с възмутените си реплики. Горките хора бяха дошли да го помолят да намери изчезналата им дъщеря.

Щеше ми се да уточня, че вероятно главата им не е само една, ала споменаването на изчезналата дъщеря грабна вниманието ми.

– Вестниците не са писали за случая.

– Крият от пресата, за да не стане скандал – покашля се Уотсън с ръка на устата.

Дали момичето не беше избягало с някой мъж?

Доктор Уотсън сподели достатъчно много и надали щях да науча повече от него, но ето че се отваряше възможност за моя първи случай. Щях да разуча подробностите и да намеря изчезналата дъщеря на баронета.

Уотсън стана – личеше си, че не е доволен от разговора, но беше време да си тръгва и звъннах на Джоди, за да

го изпрати.

– Бих желал да се срещна лично с доктор Рагостин преди разследването – каза Уотсън на раздяла.

– Разбира се. Докторът ще се свърже с вас, след като прегледа бележките ми.

Изпратих Уотсън до вратата, седнах във фотъойла до камината и кой знае защо се разтреперих.